Ч. 274. Неділя 24 (11) грудня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Теперішне положенє в Росиї.

То річ певна, що відколи Росия Росиєю, то ще ані не вела такої нещасливої війни як послідна з Японією, ані ще ніколи не було в ній такого внутрішного розладу як теперішний. У всіх сторонах і на всіх кінцях сеї великої і до недавна ще так могутної держави настало таке і такого рода заворушенє, як би ціла держава мала вже розпасти ся. Революция справдешна і страшна запанувала всюди, а що найважнійше, навіть серед верховодячого коренно-российского народу. Нема сумніву, що як би не прихильна для Росиї — а поправді для єї династиї — на північнім заходї Німеччина — а по правді династия Гогенцоллєрнів в Прусах — і як би не слаба на полудневім всходї Туреччина, то вже тепер розпала би ся Росия на тілько більших і менших окремих держав, може самих републик, кілько в ній племен і народів.

До чого впрочім ще дійде, годі нині предвидїти. Революция — як тепер доносить завсїгди дуже добре поінформована про відносини в Росиї „Köln. Ztg.“ — поступає безупинно наперед, а теперішне правительство не може єї опанувати. Дійшло вже до того, що не лиш революцийна праса, але навіть прихильні доси самодержавію ґазети зачинають виступати против теперішного правительства і домагають ся установленя нового, тимчасового, бо теперішне за слабе і не годне боронити жизненних інтересів народних. Видаваний в німецкій мові в Петербурзї Herold питає: Чи теперішне правительство все ще не хоче розуміти знаку часу? Чи можемо ще дійстно мати довірє до правительства, котре на трупах соток тисячів підданих хоче відбувати самодержавне правлїнє з новою силою? Що стало ся з царским маніфестом? Чи має дійстно за теперішного правительства прийти до того, щоби всї росийскі слова разом з царским словом остались пустими? А деж почутє одвічальности у теперішного правительства, в котрого руках спочиває наше майно, наша кров?

А в „Свободнім Народї“ (давних „Біржевих Вєдомостях“) юрист Ґессен так пише о правительстві ґр. Віттого: Правительство ґр. Віттого сповняє на свій лад обіцяні в маніфестї з 30 жовтня свободи. Щоби запоручити свободу праси, оно убрало давних урядників цензури в мундури міністерства справедливости; щоби забезпечити свободу зборів і товариств, оно розганяє збори збройною силою; щоби завести „дійстну ненарушимість особи“, уживає оно по давному „скріпленої охрани“ для самовільного арештованя і адміністративної мести. На тім кінчить ся „історична місия“ міністерства з 30 жовтня. Оно задало самодержавію такий удар, котрий вже не дасть ся направити і поставило доказ, що в бюрократичній дорозї годі здійстнити конституцийну реформу. Для Росиї треба нових людий; нинші сили виратують Росию. „Мурин зробив своє, мурин може собі піти“.

Кн. Мещерский в своїм „Гражданинї“ доказує зовсїм справедливо, що в Росиї веде ся иньша робота в користь революциї, котра єсть сильнійша як всяка реакцийна робота. Мусить — каже він — пробудити ся повна жизненна сила і енерґія, щоби насамперед вияснити, як удержуєсь армія. З урядового жерела довідали ся ми, що наші вояки в Манджуриї відморозили собі ноги, бо не мали добрих чобіт; але того ми не довідали ся, чи виновників вишукано і чи їх строго укарано. Безкарність не повинна бути ані хвильки. „Русская Ґазета“ каже іронічно, що то несправедливо докоряти правительству безпроґрамовостию. Оно прецї має проґраму і то проґраму полїцийну. Але що стане ся з тою проґрамою, коли не буде послушних баґнетів, котрі би єї виконали? Тодї тота проґрама лиш прискорить катастрофу. Грізний судия, нарід, не буде вже довго чекати.

Оттак зі всїх боків виступають против правительства, а тимчасом революция ширить ся дальше. Фінляндия зробила ся майже вже зовсїм независимою і єї вяже з Росиєю ще лиш особа царя; там позбули ся вже росийских урядників і заходять ся навіть около

---

3)

Між товаришами.

(З российского — К. Станюкевича).

(Дальше).

Вартовий молодий офіцир, в легкім білім одязї ходить по командантскім містку, глядить наперед себе, чи не видко сьвітла якого наближаючого ся корабля, віддихає глубоко холодним нічним воздухом, викликує в собі всїлякі спомини, доки вкінци утомлений довшим ходом не опре ся о поруче і не задрімає з отвертими очима, як лиш моряки уміють дрімати. Відтак починає на ново ходити і нагадує собі може на ново на когось з своїх любих, що жиє далеко, далеко у вітчинї, або на якусь малу ручку з ніжними, малими пальцями і синїми жилами, що пробивають ся крізь тонку білу шкіру, на ручку, яку ще недавно дома потайки цілував... В тих мягких ночах стають моряки, що не були довго на цілеччинї, трохи задумчиві і ніжні.

А корвета суне ся лагідно похитуючись дальше і дальше в пітьмі ночи; свобідно і легко поре море своєю грудию при легкім фильованю пінячої ся води і полишає за собою широку, диямантову, блестячу мов від фосфору борозду.

Лиш деколи переривають ту мовчаливу красу під рівником зливи і розбурхані филї. Коли така филя наближає ся, слїдить єї уважно вартовий офіцир. Він глядить крізь дальновид і замічує на далекім, доси ще чистім овидї мале, сїре пятно. То пятно стає більше і більше і виростає на темну, велику хмару, котру сполучає з морем сїрий дощевий серпанок, осьвітлений сонцем. І та хмара і та сїра, широка стяжка наближають ся скоро до корабля. Сонце зникло, вода стала темна, у воздусї духота... Хмара надходить близше і близше... корвета готова стрітити несподїваного гостя; бічні вітрила звинені, люди на своїх становищах...

Розбурхана филя жене з клекотом наперед, обіймає корабель з усїх сторін сїрою пітьмою, перехиляє корабель на бік, пориває єго з собою, заливає всьо наглим дощем, жене дальше і по хвили хмара і дощева заслона стають все менші і менші і появляють ся на противній сторонї овиду як маленьке сїре пятно.

І знов глядить високе, голубе небо з веселим усьміхом і чудовою сьвіжостию на море. Знов розпускають ся вітрила і той самий рівний, лагідний вітер жене корабель наперед... Сорочки моряків вже сухі — лиш на линвах видко ще каплї — і на ново розпростерте шатро хоронить моряків від осліплюючої жари рівникового сонця.

Артемеву здаєть ся поліпшило ся. Пропасниця не мучила єго вже так часто, він чув ся веселїйший, їв з апетитом всї страви і пив по дві склянки мадери на день. На порученє лїкаря випроваджувано недужого від рана на поклад і він проводив там цїлі днї, лежачи найчастїйше на лїжку, що було завішене по серединї покладу і приглядав ся звичайному чищеню корабля, передполудневим роботам і войсковим вправам, прислухував ся добре собі звістному ганьбленю підофіцира і команді офіцирів, перекинув ся часом словом з переходячим попри него моряком і то займало єго і було немов би якою новиною. Часом глядїв своїми великими, поважними очима на безкрайй океан, сияючий в яркім осьвітленю сонця і на глубоке склепінє неба, глядїв і попадав в задуму, немов би пробовав розвязати загадку, що нагле зродила ся в нїм по довгім огляданю природи, немов би хотїв збагнути нові, дивні думки, які виринули в нїм в часї довгої недуги.

Деколи лїтали єго гадки в споминах на далеке бідне село з єго чорними хатами, на селяньске житє, на темний ліс, куди він ночию з своїм вітцем їздив по дрова і до єго серця закрадало ся сумовите чувство. Він мав милосердє над своїми, жалував над гіркою долею селянина, питав ся, чому Господь не ласкавий для всїх і попадав знов в задуму, глядячи на пречудне небо, немов би надїяв ся від него відповіди.

Часто западав в сон, запоминав ся на короткий час і дрімав. В снах бачив себе сильним і здоровим як перше. Почував себе спосібним моряком, що в однїй хвили вибере ся на найвисший машт, спускає вітрило, веслує з усїх сил, везучи в човнї капітана...

того, щоби завести своє власне войско. В прибалтийских провінциях революция розширила ся вже так, що переносять ся вже й до иньших провінций. З Решиці у вітебскій ґубернії доносять, що жителї на граници Ліфляндиї прилучили ся також до ворохобнї Лотишів, а добре узброєні відділи Лотишів господарять там вже як у себе дома. Місцеві власти усунено а в декотрих сторонах вибухли розрухи селяньскі. З Риґи доносять, що повстанцї в ночи вирвали шини на зелїзници а поїзд, що віз войско, внаслїдок того вивернув ся і згинуло пять людий а 20 було покалїчених. Войско мусїло внаслїдок того вернути до Двінска. На Кавказї заворушилось знову а в Харкові 250 вояків устроїло похід з червоними прапорами. Вислане против манїфестантів войско дозволило їм спокійно перейти і не стріляно до них. Революціонїсти уважали то за доказ прихильности зі сторони войска. В Москві і Петербурзї заворушилось знову а новий загальний страйк ширить ся що раз більше. — Отсе лиш коротенький образ того положеня в Росиї, яке там тепер настало. Що се все відбиває ся страшно шкідливо на господарских, фінансових і торговельних відносинах, сего не треба й доказувати.

Вісти політичні.

Удержавненє Північної зелїзниці. — З Угорщини. — Події в Росиї. — З Сербії.

В міністерстві зелїзниць державних відбула ся оногди перед полуднем конференция репрезентантів правительства з репрезентантами Північної зелїзницї. На конференциї тій осягнено порозуміне що до всїх важнїйших справ так, що справу удержавненя тої зелїзницї можна уважати вже за залагоджену.

Зараз по відроченю угорского парляменту розійшла ся була чутка, що кабінет бар. Феєрваріго подав ся до димісиї. Так було дійстно, бо бар. Феєрварі виїхав був до Відня і там предложив королеви димісию, котрої однак монарх не приняв. В урядовій ґазетї угорскій появив ся в сїй справі слїдуючий комунїкат: „Правительство угорске постановило 19 грудня с. р. подати ся до димісиї і предложило ту димісию Є. цїс. і кор. Величеству. На ту просьбу Є. Вел. видав слїдуюче письмо: Димісиї многократно повтаряної мого угорского кабінету не можу в теперішній хвили приняти а то з уваги на пануючі відносини політичні. Дано у Відни 20 грудня 1905. Франц Йосиф в. р. Бр. Ґеза Феєрварі в. р.

З Будапешту доносять, що вість о неприняттю димісиї кабінету викликала там пригноблююче вражінє. Загально говорять, що коли бар. Феєрварі має аж до марта займати становище президента міністрів, то переговори межи правительством а коаліцією будуть в тім часї неможливі, або що найменше дуже утруднені. „Az Ujszag“ доносить, що скоро до 1 марта 1906 мир не буде заведений, то парлямент угорский буде розвязаний. „Pesti Naplo“ доносить знов, що парлямент дня 1 марта 1906 буде рішучо розвязаний а слїдуючий збере ся аж в 1907 р.

Вісти, які надходять з Росиї, представляють тамошний стан в щораз сумнїйшім сьвітлї. Страйк на зелїзницях ширить ся знову в цїлій Росиї. В Петербурзї страйкують всї фабрики, часть аптик і друкарень, шевцї, різники і иньші промисловцї. На варшавскій зелїзници страйк єсть совершенний а службу при поїздах робить войско. Більша часть шкіл замкнена. Комітети революцийні постановили на случай, коли би проча служба зелїзнича не прилучила ся до страйку, попротинати дроти телеґрафічні і збурити динамітом шляхи зелїзничі.

З Москви доносять: Загальний страйк ширить ся що-раз більше. Рух на зелїзницях устав зовсїм. Один поїзд курскої зелїзницї, котрий мимо страйку виїхав, заатакували революціонери і зранили одного подорожного. Робітники ходять улицями узброєні в револьвери. В многих місцях прийшло до бійки з полїцією. — В акваріюм, де відбували ся збори при участи яких 10.000 людий, по окруженю войском арештовано лиш 70 людий, котрі по списаню протоколу випущено на волю. В городї знайдено богато штилєтів, револьверів і ножів.

Вчера відбували ся в Москві в многих місцях збори з червоними прапорами і виголошувано бесїди. Козаки і драґони розганяли товпи нагайками. В однім місци прийшло до бійки з полїцією. Полїция арештувала 42 осіб, між тими студентів і студентки. Коли арештованих ведено до бюра полїциї, товпа напала на полїцию і хотїла арештованих відбити. З товпи стрілено кілька разів до полїциї і зранено одного полїцияна. Страйкуючі змушують купцїв замикати склепи. Велика часть жителїв терпить дуже з браку хлїба. Службу почтову роблять листоноси в цивільнім одіню.

Петербурска аґенция телеґрафічна доносить, що до Риґи прибули жандарми з ріжних стаций без оружия і розповідають, що повстанцї їм его забрали. На поїзд, що віз гроші для банку державного, напали повстанцї, але войско їх відогнало і гроші привезено до Риґи. До „Times“ доносять з Петербурга, що Лотиші постановили нинїшного дня оголосити повну незавнсимість від Росиї.

З Білграду доносять: В скупштинї підчас дискусиї буджетової зажадав народовець Стойкович зниженя лїсти цивільної з 1,200.000 денарів на 200.000. Бесїдник підніс, що навіть французка република, маюча мілїярдовий буджет, не має такої лїсти цивільної, а навіть марнотратний король Мілян побирав лиш 360.000. Богато бесїдників домагало ся залагодженя справи заговірників, доказуючи, що шкодить она не лиш чести, але й кредитови Сербії.

І нагле пробуджуючи ся, почував свою неміч — і дивив ся сумно на свої висохлї руки, гладив ся по виставших ребрах і робив лїкареви докорі, що доси все ще не подужав. Кождого рана молив ся з зворушуючою простотою до Бога, аби зіслав єму здоровлє.

Однако і „в теплих краях“ не приходило поліпшенє і недужий ставав чим раз нетерпеливійший і дразливший. О смерти не думав. Надіяв ся, що горячка уступить остаточно і він верне знов до здоровля.

Лише особлива печаливість, з якою тепер супротив него поводжено ся, дивувала єго. Офіцири і капітан приходили до него, потішали єго і приязно говорили, навіть славний бурмило підофіцир, що раз навіть був єго ударив поза уха, приходив часом до него. І в єго грубім, хрипкім голосї перебивала ся якась незвичайна нїжність для молодого моряка, хоч все хмурив ся, коли поглянув на змернїле лице недужого. Сказав до него два, три слова і відходячи додавав:

— Ну, брате, тепер треба вертати до здоровля! Не лицює морякови так довго лежати! Бог ласкавий... ти подужаєш!

І всї були так дивно добрі для него.

— За що? — думав він нераз зворушений тою уважливостию.

І вскорі бідолаха дізнав ся „за що“, коли підслухував неосторожну розмову двох моряків, що він після думки лїкаря буде вже лиш дуже коротко жити.

— Добре було би, як би пожив ще хоч десять днів!

Він мов здеревів. І вскорі відчув він в цїлім своїм єстві, що то правда і що він вже не належав до сего сьвіта.

Гіркі, пекучі сльози поплили єму з очий по лици.

IV.

Ах, як страшні були ті послїдні, безконечно довгі ночи в малій, душній каютї! Недужий майже вже не замикав очий. Від часу до часу тратив він сьвідомість, але приходив знов до себе і лежав непорушно з отвертими очима в напів темній, слабим сьвітлом лїхтарнї осьвіченій каютї.

Довкола тишина. Лише плюскіт води о боки корабля і легкий скрипіт корвет перериває єї.

Журба, гризуча, безнадійна журба!

Але пяниця і гуляка Рябкин не забував на недужого в єго нічній самотї. Кождої ночи перед чи по вартї приходив Рябкин, жертвуючи своє власне спанє, сїдав побіч ліжка Артемева на земли, старав ся єго потїшити і розвеселити і почав оповідати свої безчисленні казки.

Він оповідав їх по мистецки, поривкаючо, з ріжними своїми власними додатками і видумками і зміняв в нїжний спосіб конець казки, коли він був сумний, або кінчив ся смертю. І молодий моряк слухав єго трохи успокоєний і деколи засипляв, заколисаний тим тихим, одностайним голосом оповіданя.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 23-го грудня 1905

— **Нова приватна семинария.** Міністерство просьвіти позволило професорови 1-ої ґімназиї в Тернополи, п. Фр. Фоґлеви на отворенє приватної учительскої семинариї женьскої з викладовим языком польским в Тернополи, почавши від шкільного року 1905/6.

— **Різдвяні ферії** після латиньского обряду в середних школах всхідної Галичини розпочали ся в четвер і будуть тревати 7 днів, так що наука розпічне ся в пятницю, 29 с. м. — З нагоди руских різдвяних сьвят ученики середних шкіл будуть вільні від науки від 4-го до 11-го січня 1906 р.

— **Середно-европейский час у Львові.** Президент міста Львова п. Михальский видав відозву до мешканцїв міста з повідомленєм о ухвалї ради міскої, зміняючій числене часу у Львові. На підставі тої ухвали зарядив президент, аби з ударом години 12-ої в ночи з 31-го грудня на 1-го січня міский годинникар здержав годинник ратушевий на 36 мінут для вирівнаня ріжницї між часом львівским а середно-европейским. Маґістрат повідомив о тім також всї власти і уряди цивільні і войскові у Львові в цїли управильненя ними часу служби. Так само будуть управильнені міскі годинники на вежах костелів сьв. Анни і сьв. Мариї Магдалини. Попрошено також оо. Бернардинів і заряд церкви при руській семинариї духовній, аби управильнили ті приватні годинники після середно-европейского часу.

— **Чинш у Львові.** До яких високих цїн доходить нинї у Львові чинш найму мешкань, доказує то, що коли громада міста Львова почала оглядати ся за льокалем на поміщенє чотирох кляс рівнорядних школи ім. Єлисавети, вплинула оферта, після котрої властитель одної каменицї зажадав за чотири комнати аж 5000 корон річно! Очевидно що маґістрат оферти не приймив і постановив

відложити справу отвореня рівнопорядних кляс до 1907 року, бо тоді буде вже готовий потрібний на школу громадский будинок.

— **Дрібні вісти.** В манїпуляцийних відділах львівских судів буде заведене від 1 січня на два місяцї на пробу одноразове урядоване. — Адвокат др. Евген Петрушевич перенїс ся із Сокаля до Сколього.

— **Случай чи самоубийство?** В четвер по годинї 4-ій по полудни поручник 15 полку піхоти Йосиф Ґріблер, замешкалий при ул. сьв. Софії ч. 9 у Львові покликав до свого мешканя похатника Авраама Унґара. Що діяло ся в компатї, не звісно, бо крім Ґріблера і Унґара не було там нікого. По хвили вибіг з компати Унґар з криком, що поручник застрілив ся. На той крик вбігли до мешканя сусїди і застали на ліжку лежачого поручника, а побіч него револьвер. Хвилю пізнїйше поручник помер. Повідомлена о пригодї полїция, прибула на місце і придержала Унґара під закидом, що з причини неосторожного поведеня з револьвером, котрий — як здогадує ся — по мершпй поручник хотів ему продати — став ся причиною нещастної пригоди. — Унґар питаний в полициї, подав, що поручник Ґріблер покликав его до свого мешканя і предложив ему купно старих войскових штанів, за котрі він давав дві корони. Поручник був веселий, жартував з ним, а вкінци вимившии набитий револьвер, спитав ся его, чи не купив би револьвера. Коли Унґар відповів, що ему оружием не вільно торгувати, а впрочім навіть не знає, як мав з ним обходити ся, покійний Ґріблер виповівши слова: „Пожди, то я тобі покажу, як стріляє ся", приложив револьвер до груди. В тій хвили упав вистріл, а поручник, облитий кровію, повалив ся на ліжко. — О скілько оповідане Унґара правдиве, викаже слїдство, яке веде енерґічно полїция. — Труна помершого поручника відставлено до трупарнї войскового шпиталя.

— **Спосіб житя Марка Твайна.** Славний американьский писатель Марк Твайн, що скінчав недавно 70-тий рік житя, так оповідав на бенкетї, виданім недавно в его честь, про свій спосіб житя: „Від 40-го року житя я пшов спати лише тоді, коли не було вже нікого, хто схотів би додержати менї товариства, а вставав все тоді, коли мусів. Трийцять літ я пив каву о 8 годинї рано і потім не споживав нічого аж до години 7 вечером. На біль голови я не терпів нїколи в житю. Що до тютюну, то одиноким обмеженем, на яке можу здобути ся, є то, що не курю нїколи більше циґар, як одно на раз. Доки жив мій батько, я курив переважно потайки, але від часу его смерти (умер тому 50 літ) курю все при всіх. Я не курив нїколи підчас сну, але й не здержував ся нїколи від куреня тоді, як не спав. Що-до питя, то держу ся такого правила: коли бачу, що иншї пють, люблю робити то само що й они; в противнім случаю я здержаний. Я не віддав ся нїколи нїяким спортам, крім спаня і відпочинку. Мої привички удержують мене при житю, а вас завели би до гробу".

— **Страшна пригода залюблених.** На зелїзничім шляху між Дрогобичем а стациєю Дрогобич-Трускавець стала ся в суботу вечером — як ми то онгди доносили — сумна подія. Про неї пишуть з Дрогобича: Серед незвичайної бурі та вихру переходили шляхом 18-лїтний ґімназияльний студент, Райх, син промисловця і 16-лїтна учениця видїлової школи, дочка зелїзничого маґазинера А. Занятї собою не чули над'їзджаючого поїзду, котрий їх і переїхав. Поїзд сейчас здержано, але молодих людий добуто ледви живих наслїдком страшних ран. Він з розбитою головою в кількох місцях і майже відтятою лівою рукою; она з відтятою лівою ногою, обидвома руками і розторощеною головою. Обоїх відставлено до шпиталя коло стациї Дрогобич-Трускавець, де дівчина незабаром померла. Студента лікарі мають надію удержати при житю, але остане калїкою до смерти. Длячого обоє найшли ся в тій порі на зелїзничім шляху, поки-що не знати. Імовірно мали любовні сходини, з котрими, будучи обоє дуже молоді, укривали ся і він відпроваджував еї шляхом до дому.

Телеґрами.

Відень 23 грудня. Є. В. Цїсар виїхав до Вальзе, щоби там перебути сьвята у Архікнягинї Валериї.

Варшава 23 грудня. В цїлім королївстві польскім оголошено знов воєнний стан.

Петербург 23 грудня. (П. А.) Вчера страйкувало 82.000 робітників т. є. дві третини робітників стоячих під дозором інспекторів промислових.

Петербург 23 грудня. Рада мінїстрів укінчила вчера наради над виборами до думи державної.

Петербург 23 грудня. (П. А.) Правительственний комунїкат взиває жителів резиденциї, щоби не тратили рівноваги, бо пороблено средства осторожности, щоби не допустити до поважних розрухів.

Москва 23 грудня. Вчера вечером прийшло тут до кровавої борби межи драґонами а робітниками, при чім по обох сторонах було богато ранених. Робітники ставили барикади і перешкоди з дротів на улицях а войско їх усувало.

Вашинґтон 23 грудня. З Пекіну надходять подрібности о новім договорі япаньско-хіньскім. Після того договора Хіни годять ся на випущене Японцям в посесию півострова Ляотун і признане їй контролї над зелїзницею на півострові. Дальше дає хіньске правительство Японії право будувати лїнію зелїзничу над рікою Ялу аж до Мукдена. Хінцї заявляють готовість отворити 16 міст і портів для межинародної торговлї. Межи тими містами єсть також Харбін.

Петербург 23 грудня. Кн. Воронцов-Дашков прислав цареви телеґраму з Тифліса під датою з 17 с. м., в котрій доносить, що зовсім несподївано прийшло дня 30 падолиста в Єлисаветполи до кровавої борби межи Вірменами а Татарами. З тої причини настав в Тифлісї переполох. Жителї заосмотрили ся в оружиє і зорґанїзували оборону. На улицях було около 6.500 узброєних осіб. Розброєнє їх було неможливе, бо полїция страйкувала. Треба було покликати войско, щоби охоронити місто від добре узброєних ватаг татарских. В ночи з дня 5 грудня прийшло до страшної борби межи Вірменами а Татарами. В виду того зарядженo, щоби робітникам видати оружиє, бо они заявили, що будуть помагати правительству в усмиреню ворохобнї. В слїдуючих днях приходило по кілька разів до борбя межи Татарами а узброєними робітниками, котрі мусїли піддати ся. Многих убито і зранено. Азийску часть міста підпалено. Тепер настав в Тифлїсї взглядний спокій.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 22 грудня.** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·10; жито 6·10 до 6·20; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·40; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 7·80 до 8·50; бобик 6·30 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзци, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скаля (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скаля (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·08	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скаля
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).